

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Y. G. B.,** zast. Mgr. Pavlem Grünerem, advokátem, se sídlem Bělehradská 1094/4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 4. 2017, č. j. 17 A 30/2017 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Pavlovi Grünerovi, advokátovi, se sídlem Bělěhradská 1094/4, Karlovy Vary, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8228 Kč; tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Dne 29. 11. 2016 bylo rozhodnutím č. j. KRPA-7971-52/ČJ-2015-000022 rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce (dále „stěžovatel“) na dobu 1 roku s vykonatelností od 13. 1. 2017, a to za závažné narušování veřejného pořádku; stěžovatel se dopustil několika přestupků, zejména proti občanskému soužití.

[2] Dne 7. 2. 2017 byl stěžovatel zajištěn hlídkou Policie ČR v budově Obvodního soudu pro Prahu 10, neboť byl veden v evidenci nežádoucích osob; bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. V jeho rámci stěžovatel vypověděl, že do ČR přicestoval r. 1989, od té doby z ČR opakovaně vycestoval, avšak vždy v rámci Evropy; naposledy se vrátil 6. 2. 2017 z důvodu předvolání k soudu z důvodu řešení střídavé péče o děti. Byl si vědom svého vyhoštění z ČR, po vydání rozhodnutí o vyhoštění se zdržoval v Německu, ovšem svého neoprávněného pobytu na území ČR si vědom nebyl. Uvedl také, že zde

nemá žádný majetek a žádné finanční prostředky, je zdravotně v pořádku, je svobodný a má dvě děti v ČR, na které hradí výživné. Na dotaz, zda v ČR páchal trestnou činnost, odpověděl, že nikoli. V Etiopii má příbuzné a s bratrem je pravidelně v kontaktu. Sdělil, že z ČR vycestuje dobrovolně.

[3] Z opisu rejstříku trestů bylo zjištěno, že stěžovatel ve skutečnosti byl 24. 3. 2016 pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin; z protokolu o jednání před Obvodním soudem pro Prahu 10 dne 7. 2. 2017 bylo rovněž zjištěno, že tam uváděl jako den příjezdu do ČR 26. 1. 2017, tudíž v ČR pobýval i přes správní vyhoštění, přestože věděl, že je vyhoštěn. Stěžovatel uvedl nepravdivý telefonní kontakt a nespolupracoval se správním orgánem. Bylo po něm vyhlášeno pátrání. Znovu byl vyslechnut dne 23. 2. 2017; oproti předchozímu výslechu doplnil, že poprvé do ČR přicestoval r. 1989 za účelem studia, v roce 1993 z ČR odcestoval a cestoval po Evropě. Do ČR se vrátil v r. 2010 a až do 23. 12. 2016 tu pobýval nepřetržitě.

[4] Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2017, č. j. KRPA-46592-31/ČJ-2017-000022, byl stěžovatel zajištěn za účelem správního vyhoštění.

[5] Dne 24. 2. 2017 podal stěžovatel v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany, již odůvodnil tím, že má 2 dcery ve věku 6 let, které nemají žádného jiného bližšího zdravotně a finančně zabezpečeného příbuzného. Jejich matka je ve zdravotně velmi nezpůsobilém stavu, prakticky nezaměstnatelná a již více než 2 roky žije z podpory státu. Stěžovatel je jediný, kdo dětem platí stavební spoření a zaopatřuje je jinými prostředky potřebnými k životu, a je mu uložena vyživovací povinnost, kterou dodnes řádně platí. Při jakémkoli vzdalování se od nich by bylo značně ohroženo jejich zdárné vychování a budoucí život. Děti jsou na něj citově upnuté natolik, že by je to značně vnitřně zranilo.

[6] Proti rozhodnutí o zajištění podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl jako nedůvodnou. Žalovaný podle krajského soudu dostatečně zdůvodnil, že u stěžovatele je dán důvod zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěry žalovaného ohledně nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu jsou podle krajského soudu přezkoumatelné a zákonným způsobem odůvodněné. Krajský soud nepřisvědčil námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Odkaz žalovaného na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, který se týkal zajištění podle zákona o pobytu cizinců, posoudil krajský soud jako přiléhavý i v projednávané věci, odkázal přitom i na jiný rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23, který takový postup aproboval. Krajský soud nepřisvědčil námitce neúčelnosti zajištění z důvodu, že vyhoštění nebude možné realizovat po celou dobu zajištění, neboť probíhá řízení ve věci mezinárodní ochrany. K námitce, že rozhodnutí žalovaného postrádalo vnitřní logiku a ukazovalo spíše na důvod zajištění podle písm. c) ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, zatímco výrok rozhodnutí se opíral o písm. e) tohoto ustanovení, krajský soud poukázal na kumulaci podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Přestože rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016 bylo rozhodnuto o vyhoštění stěžovatele z důvodu narušování veřejného pořádku a napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje pasáž, z níž vyplývá, že stěžovatel je

osobou, která soustavně porušuje právní řád ČR i Evropské unie, jednalo se o marginální konstatování v celém řetězci odůvodnění a není pochyb o tom, podle jakého ustanovení zákona o azylu žalovaný postupoval.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 24. 5. 2017 kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že rozsudek krajského soudu neobsahuje dostatečné a přesvědčivé odůvodnění ve vztahu ke konkrétním žalobním námitkám, přičemž stěžejními žalobními námitkami bylo tvrzení, že žalovaný neodůvodnil přesvědčivě své rozhodnutí z hlediska naplnění důvodů pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a nedostatečně odůvodnil neuložení zvláštních opatření.

[8] Kasační stížnost, která je v podstatě zcela identická se žalobou, doplnil stěžovatel prostřednictvím ustanoveného zástupce dne 14. 7. 2017. V doplnění zopakoval svoje přesvědčení, že v jeho případě postačovalo k dosažení účelu zajištění účasti na probíhajícím řízení uložení některého ze zvláštních opatření. Zrekapituloval průběh dosavadního řízení ve věci zajištění dle zákona o azylu, jakož i předchozího řízení ve věci zajištění dle zákona o pobytu cizinců a připomněl, že dne 24. 2. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Shodně jako v žalobě poukázal na rozdílný účel zvláštních opatření ukládaných dle zákona o azylu a podle zákona o pobytu cizinců a namítl, že v *„aktuálním řízení ve věci mezinárodní ochrany se o vycestování stěžovatele z území nejedná“*. I v dalších námitkách stěžovatel opakoval svou žalobní argumentaci. Namítl, že správní orgán vůbec nezvažoval možnost uložení zvláštních opatření dle zákona o azylu, jestliže v rozhodnutí o zajištění citoval závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, který se týkal zajištění dle zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že žalovaný k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření dospěl na základě skutkového stavu zjištěného v předcházejícím řízení jiným správním orgánem a neprovedl úkony směřující ke zjištění, zda není možné účast cizince na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit jinak než detencí, jestliže v předchozím řízení byl dán důvodný předpoklad, že cizinec z území nehodlá vycestovat dobrovolně. Žalovaný nevyužil možnosti přistoupit k zajištění až v případě, kdy by stěžovatel porušil povinnost uloženou mu zvláštním opatřením. Stěžovatel dále namítl, že v jeho případě měl žalovaný postupovat mírněji s ohledem na skutečnost, že se stěžovatel do České republiky vrátil zejména z důvodu úpravy styku s nezletilými dětmi a má v ČR rodinné vazby. Jeho zajištěním došlo k negativnímu zásahu do soukromého a rodinného života, což žalovaný ani krajský soud ve svých rozhodnutích nezohlednili. Shodně jako v žalobě namítal stěžovatel nedostatečnou specifikaci důvodů a účelu zajištění. Zopakoval také námitku, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění neuvedl, jakých úkonů v řízení o udělení mezinárodní ochrany se lze důvodně domnívat, že se jim stěžovatel nepodřídí, případně proč by stěžovatel nebyl schopen vykonat povinnosti uložené zvláštním opatřením. Žalovaný přistoupil k zajištění dle naplnění předpokladu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aniž by uvedl, za jakým konkrétním účelem považuje setrvání stěžovatele v zajištění za nezbytné, a aniž by bylo podloženo odůvodněním vztahujícím se ke konkrétní skutkové a právní okolnosti případu stěžovatele. Podle stěžovatele nedostatečně jasná formulace důvodů zajištění znemožňuje stěžovateli domáhat se jejich přezkoumání.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Plně se ztotožnil s obsahem napadeného rozsudku, neboť krajský soud velmi podrobně, až nadstandardně, reagoval na všechny námitky uplatněné v žalobě a své rozhodnutí precizně odůvodnil. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a účelovou, kasační námitky jsou podle žalovaného obecné, nekonkrétní a stěžovatel v nich opakuje argumentaci, kterou předestřel již ve správní žalobě.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost splňuje formální náležitosti, řešil, zda se v tomto řízení projeví změna, kterou přinesla novelizace zákona o azylu provedená s účinností od 15. 8. 2017 zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (čl. VI, část pátá novelizuje mimo jiné § 46a zákona o azylu.) Podle nyní účinného znění § 46a odst. 9 zákona o azylu *v případě, že je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění nebo o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ministerstvo neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[12] V projednávané věci však kasační soud informaci o ukončení zajištění stěžovatele od žalovaného neobdržel.

[13] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského, kterou stěžovatel uplatnil, neboť v kasační stížnosti namítal, že se soud dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel považuje za nedostatečný způsob, jakým se krajský soud zabýval okolnostmi a zákonností zajištění stěžovatele - posouzením nutnosti jeho zajištění a možností uložení zvláštního opatření. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku krajského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Krajský soud

totiž svůj rozsudek dostatečně odůvodnil a jeho právní názory jsou logické a srozumitelné. Argumentaci stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně zabýval zákonností jeho zajištění, naplněním důvodů pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a důvody neuložení zvláštních opatření, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud se těmito námitkami zabýval, své závěry o nedůvodnosti těchto námitek přehledně, logicky a srozumitelně odůvodnil, přičemž poukázal na relevantní judikaturu. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil v řízení před krajským soudem procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval zákonností zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců.

[17] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*

[18] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *„Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“*

[19] Ve věci je nesporné, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, rovněž je nesporný výše popsaný průběh dosavadního pobytu stěžovatele na území ČR. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu i žalovaného v tom, že existují oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatel podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Tomuto závěru nasvědčuje skutečnost, že stěžovatel, podal žádost teprve po přibližně šesti letech pobytu na území České republiky, a učinil tak až v okamžiku, kdy byl zajištěn za účelem realizace pravomocně uloženého správního vyhoštění. Ze spisového materiálu nevyplynulo nic, co by stěžovateli nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. To vše nasvědčuje tomu, že motivací stěžovatele k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla pouze snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. Nastíněné závěry uvedl také žalovaný ve svém rozhodnutí, přičemž Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že tyto závěry mají oporu ve spise a jsou plně přezkoumatelné. Ostatně i z žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že ji stěžovatel podal, *protože nechce být vyhoštěn a tedy odloučen od dcer*, o které, jak tvrdí, je schopen jedině on pečovat.

[20] K vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je dále třeba splnit zákonnou podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.

V této souvislosti stěžovatel namítl, že bylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, a že žalovaný tuto možnost dostatečně neposoudil a neodůvodnil.

[21] Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že možnost aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 7 Azs 195/2016 - 21).

[22] Žalovaný se možností uložení zvláštního opatření v napadeném rozhodnutí řádně zabýval. Uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel vědomě a opakovaně pobýval na území České republiky a Evropské unie neoprávněně bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a nerespektoval povinnost vycestovat z území České republiky a Evropské unie, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Konstatoval, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen dlouhodobé a vědomé nerespektování právního řádu a uložených povinností stěžovatelem, ale i účelovost jeho jednání. Proto dospěl k závěru, že uložení zvláštního opatření by nebylo účinné.

[23] Nejvyšší správní soud se s citovanými závěry žalovaného, které aproboval i krajský soud, ztotožňuje. Ani podle jeho názoru nebylo uložení mírnějších opatření na místě, jestliže stěžovatel nevycestoval z území členských států Evropské unie ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a v rozporu s ním setrval na území ČR, resp. krátce vycestoval do Německa, a mařil tak jeho výkon. Na závěry žalovaného je navíc nutno nahlížet v kontextu celého rozhodnutí, v němž žalovaný zrekapituloval pobytovou historii stěžovatele a jeho současnou situaci, jak bylo ve stručnosti nastíněno výše, z čehož lze usoudit, že uplatnění zvláštních opatření by bylo v případě stěžovatele opravdu neúčinné. Z napadeného rozhodnutí je také zjevný závěr žalovaného, že byla prokázána snaha stěžovatele vyhnout se správnímu vyhoštění všemi možnými dostupnými prostředky, a to v poslední řadě také žádostí o mezinárodní ochranu, o které se lze z již uvedených důvodů domnívat, že byla podána účelově. Jednání stěžovatele tak odůvodňuje nemožnost aplikace zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na dosavadní jednání stěžovatele nelze reálně usuzovat, že by se jeho jednání mohlo do budoucna zásadním způsobem změnit. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že použití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by v jeho případě nebylo účinné.

[24] K námitce stěžovatele, že žalovaný k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, jehož závěry byly relativizovány usnesením rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalovaný řádně odůvodnil, z jakého důvodu nemohla být aplikována zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, jak bylo konstatováno výše, není aplikace uvedeného rozsudku (který se vztahuje k zajištění podle zákona o pobytu cizinců) důvodem zrušení rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného; nadto závěry rozšířeného senátu nejsou nikterak s postupem krajského soudu v rozporu.

[25] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že jak žalovaný, tak krajský soud nezohlednili ve svých rozhodnutích skutečnost, že se do České republiky vrátil zejména z důvodu úpravy styku se svými dětmi a má zde tak rodinné vazby, takže mělo být uplatněno některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, neboť jeho zajištěním v zařízení pro zajištění cizinců došlo k negativnímu zásahu do soukromého a rodinného práva stěžovatele i jeho dětí.

[26] Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou nepřípustné námitky, které byly poprvé uplatněny až v kasační stížnosti, ačkoliv mohly být uplatněny již v řízení před krajským soudem. Námitku negativního zásahu do soukromého a rodinného práva stěžovatele i jeho dětí neuložením zvláštního opatření namísto zajištění stěžovatel vznesl stěžovatel teprve v doplnění kasační stížnosti, ačkoli tak mohl učinit již v řízení před krajským soudem. Tato námitka je proto nepřípustná. Nad rámec Nejvyšší správní soud podotýká, že v rozhodnutí o zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný konstatoval, že v rámci řízení o vyhoštění stěžovatele bylo zjištěno, *„že stěžovatel se svými dětmi již dva roky nežije a stýká se s nimi sporadicky, v období od února 2015 do listopadu 2016 vůbec, od prosince 2016 do února 2017 patrně dvakrát. Obě děti byly rozhodnutím příslušných soudů již v r. 2013 svěřeny do péče matky a dle zjištění OPKPE Praha, péči o ně zajišťuje výhradně matka a cizinec se na jejich výchově nijak nepodílí a vzhledem k absenci bydlení a finančních prostředků toho ani není schopen“*(viz str. 3 citovaného rozhodnutí).

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[29] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Pavlovi Grünerovi advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 Azs 142/2017 – 25, jehož náklady tak nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2017, podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 3100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21%, tedy o 1428 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu